

Sygn. akt V KK 584/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej

w sprawie **A. K., D. B., A. S., T. O.**

uniewinnionych od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 20 października 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez prokuratora na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 18 lipca 2019 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 1 lutego 2019 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w Z. skierował do Sądu Rejonowego w K. wniosek o warunkowe umorzenie postępowania karnego, w którym:

A) T. O. podejrzany był o to, że:

1. w dniu 13 marca 2015 roku, w K. , wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając na szkodę interesu publicznego, jako funkcjonariusz Oddziału Straży Granicznej, będąc członkiem komisji powołanej do dokonania likwidacji zbędnych lub zużytych składników majątku ruchomego, powołanej rozkazem dziennym Komendanta Oddziału Straży Granicznej w K. nr (...) z dnia 13.03.2015 r., przekroczył uprawnienia służbowe, w ten sposób, że poświadczył nieprawdę w protokole likwidacji nr (...) odnośnie rzekomego zniszczenia zużytego sprzętu telefonicznego, w postaci przeznaczonych do likwidacji 59 telefonów komórkowych, stanowiących własność (...) Oddziału Straży Granicznej, o łącznej wartości 12 616,57 zł, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

B) A. S. podejrzany był o to, że;

2. w dniu 13 marca 2015 roku, w K. , wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając na szkodę interesu publicznego, jako funkcjonariusz (...) Oddziału Straży Granicznej, będąc przewodniczącym komisji do dokonania likwidacji zbędnych lub zużytych składników majątku ruchomego, powołanej rozkazem dziennym Komendanta Oddziału Straży Granicznej w K. nr (...), z dnia 13.03.2015 roku, przekroczył uprawnienia służbowe, w ten sposób, że poświadczył nieprawdę w protokole likwidacji nr (...) odnośnie rzekomego zniszczenia zużytego sprzętu telefonicznego, w postaci przeznaczonych do likwidacji 59 telefonów komórkowych, stanowiących własność (...) Oddziału Straży Granicznej o łącznej wartości 12 616,57 zł, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

3. w dniu 17 lipca 2015 roku, w K. , wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając na szkodę interesu publicznego, jako funkcjonariusz (...) Oddziału Straży Granicznej, będąc przewodniczącym komisji do dokonania likwidacji zbędnych lub zużytych składników majątku ruchomego, powołanej rozkazem dziennym Komendanta Oddziału Straży Granicznej w K. nr (...), z dnia 17.07.2015 roku, przekroczył uprawnienia służbowe, w ten sposób, że poświadczył nieprawdę w protokole likwidacji nr (...) odnośnie rzekomego zniszczenia zużytego sprzętu

telefonicznego, w postaci przeznaczonych do likwidacji 6 telefonów komórkowych, stanowiących własność [...] Oddziału Straży Granicznej o łącznej wartości 1579,85 zł, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

4. w dniu 5 lutego 2016 roku w K. , wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając na szkodę interesu publicznego, jako funkcjonariusz (...) Oddziału Straży Granicznej, będąc przewodniczącym komisji do dokonania likwidacji zbędnych lub zużytych składników majątku ruchomego, powołanej rozkazem dziennym Komendanta Oddziału Straży Granicznej w K. nr (...) z dnia 17.07.2015 roku, przekroczył uprawnienia służbowe, w ten sposób, że poświadczył nieprawdę w protokole likwidacji nr (...) odnośnie rzekomego zniszczenia zużytego sprzętu telefonicznego, w postaci przeznaczonych do likwidacji 3 telefonów komórkowych, stanowiących własność [...] Oddziału Straży Granicznej o łącznej wartości 1171,40 zł, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

C) D. B. podejrzany był o to, że:

5. w dniu 17 lipca 2015 roku, w K., wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając na szkodę interesu publicznego, jako funkcjonariusz (...) Oddziału Straży Granicznej, będąc członkiem komisji do dokonania likwidacji zbędnych lub zużytych składników majątku ruchomego, powołanej rozkazem dziennym Komendanta Oddziału Straży Granicznej w K. , nr (...) z dnia 17 lipca 2015 roku, przekroczył uprawnienia służbowe, w ten sposób, że poświadczył nieprawdę w protokole likwidacji nr (...) odnośnie rzekomego zniszczenia zużytego sprzętu telefonicznego, w postaci przeznaczonych do likwidacji 6 telefonów komórkowych, stanowiących własność (...) Oddziału Straży Granicznej, o łącznej wartości 1579,85 zł, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

6. w dniu 5 lutego 2016 roku, w K. , wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając na szkodę interesu publicznego, jako funkcjonariusz (...) Oddziału Straży Granicznej, będąc członkiem komisji do dokonania likwidacji zbędnych lub zużytych składników majątku ruchomego, powołanej rozkazem dziennym Komendanta (...) Oddziału Straży Granicznej w K. , nr (...) z dnia 17 lipca 2015 roku, przekroczył uprawnienia służbowe, w ten sposób, że poświadczył nieprawdę w protokole likwidacji mienia nr (...) odnośnie rzekomego zniszczenia zużytego sprzętu telefonicznego, w postaci przeznaczonych do likwidacji 3 telefonów komórkowych,

stanowiących własność [...] Oddziału Straży Granicznej, o łącznej wartości 1171,40 zł, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

D) A.K. podejrzany był o to, że:

7. w dniu 13 marca 2015 roku, w K. wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, będąc członkiem komisji powołanej do dokonania likwidacji zbędnych lub zużytych składników majątku ruchomego, powołanej rozkazem dziennym Komendanta Oddziału Straży Granicznej w K. nr (...) z dnia 13.03.2015 roku, poświadczył nieprawdę w protokole likwidacji nr (...) odnośnie rzekomego zniszczenia zużytego sprzętu telefonicznego, w postaci przeznaczonych do likwidacji 59 telefonów komórkowych, stanowiących własność (...) Oddziału Straży Granicznej, których łączna wartość wyniosła 12 616,57 zł, tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k.;

8. w dniu 17 lipca 2015 roku, w K. , będąc członkiem komisji powołanej do dokonania likwidacji zbędnych lub zużytych składników majątku ruchomego, powołanej rozkazem dziennym Komendanta Oddziału Straży Granicznej w K. nr (...), z dnia 17.07.2015 roku, poświadczył nieprawdę w protokole likwidacji nr (...) odnośnie rzekomego zniszczenia zużytego sprzętu telefonicznego, w postaci przeznaczonych do likwidacji 6 telefonów komórkowych, stanowiących własność (...) Oddziału Straży Granicznej, których łączna wartość wyniosła 1579,85 zł, tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k.;

9. w dniu 5 lutego 2016 roku, w K. będąc członkiem komisji powołanej do dokonania likwidacji zbędnych lub zużytych składników majątku ruchomego, powołanej rozkazem dziennym Komendanta Oddziału Straży Granicznej w K. nr (...), z dnia 17.07.2015 roku, poświadczył nieprawdę w protokole likwidacji nr (...) odnośnie rzekomego zniszczenia zużytego sprzętu telefonicznego, w postaci przeznaczonych do likwidacji, niżej opisanych 3 następujących telefonów komórkowych, stanowiących własność (...) Oddziału Straży Granicznej, których łączna wartość wyniosła 1171,40 zł, tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k.;

Sąd Rejonowy w K. , wyrokiem z dnia 1 lutego 2019 r., sygn. akt II K (...) orzekł następująco:

I. ustalając, że wina i sprawstwo oskarżonego T. O. nie budzą wątpliwości, a swym zachowaniem w sposób opisany w pkt. 1 części wstępnej wyroku, z którego wyeliminował wszystkie wskazane w nim wartości telefonów komórkowych, a także

zwrot o ich wartości łącznej, oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył wobec oskarżonego postępowanie karne na okres roku próby;

II. ustalając, że вина i sprawstwo oskarżonego A. S. nie budzą wątpliwości, a swym zachowaniem w sposób opisany w pkt. 2, 3 i 4 części wstępnej wyroku, z których wyeliminował wszystkie wskazane w nich wartości telefonów komórkowych, a także zwroty o ich wartościach łącznych, oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., występku z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz występku z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył wobec oskarżonego postępowanie karne na okres roku próby;

III. ustalając, że вина i sprawstwo oskarżonego D. B. nie budzą wątpliwości, a swym zachowaniem w sposób opisany w pkt. 5 i 6 części wstępnej wyroku, z których wyeliminował wszystkie wskazane w nich wartości telefonów komórkowych, a także zwroty o ich wartościach łącznych, oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz występku z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył wobec oskarżonego postępowanie karne na okres roku próby;

IV. ustalając, że вина i sprawstwo oskarżonego A. K. nie budzą wątpliwości, a swym zachowaniem w sposób opisany w pkt. 7, 8 i 9 części wstępnej wyroku, z których wyeliminował wszystkie wskazane w nich wartości telefonów komórkowych, a także zwroty o ich wartościach łącznych, oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 271 § 1 k.k., występku z art. 271 § 1 k.k. oraz występku z art. 271 § 1 k.k., na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył wobec oskarżonego postępowanie karne na okres roku próby;

V. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. zasądził na rzecz Funduszu Pokrzywdzonych oraz Funduszu Pomocy Postpenitencjarnej tytułem świadczeń pieniężnych od oskarżonych: T. O. kwotę 2000,00 zł, A. S. kwotę 3000,00 zł, D. B. kwotę 2000,00 zł i A. K. kwotę 3000,00 zł.

Przedmiotowy wyrok zawierał również rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Po rozpoznaniu apelacji obrońców D. B. oraz A. S., obrońcy oskarżonego A. K., a także obrońcy T. O. Sąd Okręgowy w Z., wyrokiem z dnia 18 lipca 2019 r., sygn. akt VII Ka (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonych A. K., D. B., A. S. i T. O. od popełnienia zarzucanych mu czynów oraz orzekł, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Wyrok Sądu odwoławczego zaskarżył kasacją na niekorzyść wszystkich oskarżonych Prokurator Okręgowy w Z.

Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu Okręgowego w Z. naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 457 § 3 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., polegające na tym, że Sąd Okręgowy w Z., orzekając odmiennie co do istoty i przyjmując, że oskarżeni D. B., A. S. oraz T. O. działaniem swym nie wyczerpali znamion przestępstwa określonego w art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., natomiast A. K. działaniem swym nie wyczerpał znamion przestępstwa określonego w art. 271 § 1 k.k., w uzasadnieniu swojego orzeczenia nie przeprowadził całościowej analizy i oceny materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie oraz pominął istotne okoliczności mające znaczenie dla dokonania oceny prawnej ich zachowania, dotyczące działania oskarżonych wyrażającego się w poświadczeniu nieprawdy w protokołach likwidacji odnośnie rzekomego zniszczenia przeznaczonych do likwidacji telefonów komórkowych stanowiących własność (...) Oddziału Straży Granicznej, co w konsekwencji doprowadziło do rażącej obrazu przepisów prawa materialnego - art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. poprzez ich niezastosowanie oraz do wydania wadliwego orzeczenia w przedmiocie zmiany wyroku sądu I instancji i uniewinnienia A. K., D. B., A. S. oraz T. O. od popełnienia zarzucanych im przestępstw, bez wykazania przy tym w pisemnym uzasadnieniu wyroku dlaczego w niniejszej sprawie nie można było przypisać oskarżonym D. B., A. S. oraz T. O. nawet sprawstwa czynu z art. 231 § 1 k.k. - a co nastąpiło przy braku zakwestionowania zasadniczych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd *meriti* w zakresie sposobu zachowania tych oskarżonych oraz ich działania na szkodę interesu publicznego.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnych odpowiedziach na kasację obrońca oskarżonego A. K. oraz obrońca oskarżonych D. B. i A. S. wnieśli o oddalenie kasacji, przy czym drugi z obrońców – jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się uzasadniona.

Rozważania rozpocząć należy od przypomnienia, że obecnie obowiązujący art. 437 § 2 k.p.k. nakłada na sąd odwoławczy obowiązek merytorycznego orzekania poza przypadkami w nim skatalogowanymi (art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k.). Wprowadzenie katalogu przyczyn uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania zwiększa apelacyjność postępowania odwoławczego oraz modyfikuje funkcję sądu odwoławczego z dominującej dotychczas kontrolnej w kierunku kontrolno-merytorycznej. *A contrario* z art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. wynika obowiązek reformatoryjnego orzekania przez sąd odwoławczy, co w połączeniu z uprawnieniami do szerokiego przeprowadzania postępowania dowodowego powoduje, że ciężar merytorycznego rozpoznania sprawy spada na sąd drugiej instancji. W działalności sądu odwoławczego obecnie akcent jest położony na merytoryczny, a nie wyłącznie kontrolny charakter postępowania odwoławczego. Funkcją tego sądu nie jest powtórzenie całego postępowania dowodowego, ale ponowienie lub uzupełnienie materiału dowodowego w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego przeprowadzenia kontroli odwoławczej w celu dokonania ustaleń faktycznych zgodnych z prawdą (art. 2 § 2 k.p.k.). Jednak nadal sąd odwoławczy ma szerokie uprawnienia do czynienia odmiennych ustaleń faktycznych i dokonywania własnej oceny dowodów bez konieczności uzupełnienia lub ponowienia postępowania dowodowego (tak trafnie D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, Warszawa 2020, teza 11 do art. 437). Oczywiście możliwość czynienia ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego – w porównaniu z orzeczeniem instancji *meriti* – uzależniona jest od spełnienia wymogów określonych

w art. 434 § 1 lub § 4 k.p.k., także wówczas, gdy ponowne orzekanie następuje w wyniku przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (art. 443 k.p.k.).

Powodem, dla którego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił oskarżonych była ocena, zgodnie z którą odpowiedzialność za przestępstwo z art. 271 § k.k. uwarunkowana jest m. in. ustaleniem, że poświadczenie to dotyczyło okoliczności mającej znaczenie prawne. Pominięcie w opisie czynów zarzuconych oskarżonym tego znamienia upoważniało, w ocenie Sądu odwoławczego, do przyjęcia, że czyny te nie realizują znamion czynu zabronionego, konsekwencją czego było wydanie wyroku uniewinniającego.

Stanowisko to jest nietrafne.

Rozważania w tym przedmiocie rozpocząć należy od przypomnienia, że zgodnie z wyrażoną w art. 42 ust. 1 Konstytucji oraz art. 1 § 1 k.k. zasadą *nullum crimen sine lege certa* odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto popełnia czyn zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Czynem zabronionym jest natomiast zachowanie o znamionach określonych w ustawie karnej (art. 115 § 1 k.k.). Tak więc pociągnięcie do odpowiedzialności karnej uwarunkowane jest nie tylko udowodnieniem, iż konkretne zachowanie wyczerpuje znamiona przestępstwa stypizowanego w danym przepisie ustawy karnej, ale i prawidłowym przypisaniem tego czynu w wyroku skazującym. Z zawartego w wyroku opisu przypisanego czynu musi zaś jednoznacznie wynikać, że oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem wszystkie znamiona czynu zabronionego określonego w przepisie wskazanym w kwalifikacji prawnej. Kluczowym warunkiem odpowiedzialności karnej jest bowiem stwierdzenie zgodności czynu przypisanego sprawcy ze znamionami typu czynu zabronionego, a podstawą do ustalenia owej zgodności jest właśnie treść tenoru wyroku skazującego (zob. postanowienie SN z 6.02.2019 r., II KK 179/18, OSNKW 2019, nr 5, poz. 26).

Obowiązek precyzyjnego formułowania opisu czynu ma swoje umocowanie nie tylko w treści powyższych regulacji, ale wynika również ze ściśle skorelowanego z nimi przepisu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., który wymaga, by wyrok skazujący zawierał dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną.

Sąd redagując opis czynu przypisanego może posłużyć się jedną z dwóch metod konkretyzowania istoty czynu w wyroku. Metodą repetycji, polegającą na przytoczeniu ustawowych znamion, a następnie po słowach np. „przez to”, „w szczególności” wyrażen konkretyzujących te znamiona przez opis odpowiadający ustaleniom, bądź za pomocą metody podstawiania, polegającą na zaniechaniu przytaczania ustawowych znamion i wskazania wprost na ustalenia faktyczne (zob. S. Waltoś, Akt oskarżenia w procesie karnym, Warszawa 1963, s. 60 – 61; A. Zachuta, Opis i kwalifikacja prawna czynu z uwzględnieniem sprawczych odmian przestępnego współdziałania, Prokuratura i Prawo 2005, z. 1, s. 52; postanowienie SN z 5.02.2019 r., V KK 599/18, LEX nr 2616229; wyrok SA w Lublinie z 12.09.2017 r., II AKa 178/17, LEX nr 2396878).

Wymóg dokładnego opisu czynu nie oznacza zatem, aby niezbędne było posługiwanie się tu zawsze słowami ustawy statuującej danej przestępstwo. Sąd orzekający ma bowiem swobodę w redagowaniu opisu przypisywanego przestępstwa. Istotne jest jednak, żeby opisać dane zachowanie poprzez dokonane ustalenia faktyczne w taki sposób, by wskazywało to na realizację znamienia czy znamion danego przestępstwa. Chodzi zatem tylko o to, by użyte w tym opisie stwierdzenia w sposób adekwatny wypełniały swą treścią znaczenie danego znamienia (zob. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2014, s. 1363).

Sąd Najwyższy, wypowiadając się – także na gruncie przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. – odnośnie do braku w opisie czynu stwierdzenia, iż opisana w nim okoliczność, której brak prawdziwości potwierdzono w wystawionym dokumencie, miała znaczenie prawne, trafnie podniósł, że decydujące dla trafności przyjęcia, iż owa „nieprawda” ma znaczenie prawne, nie jest to, czy takie stwierdzenie zamieszczono w opisie czynu, lecz to, czy opisana w nim okoliczność jest w świetle obowiązujących przepisów określonej dziedziny prawa uznawana za mającą znaczenie prawne (zob. wyrok SN z 7.07.2009 r., V KK 82/09).

W świetle tych powszechnie akceptowanych poglądów judykatury oraz doktryny stwierdzić należało, że Sąd odwoławczy rozpoznając wniesione apelacje nie był uprawniony do poprzestania na konstatacji, że dokonując opisu czynów, odnośnie do których warunkowo umorzono postępowanie wobec wszystkich

podejrzanych, nie zastosowano w tym zakresie ściśle kodeksowej formuły znamionowej. Analiza materiałów postępowania nie budzi wątpliwości, że chodziło o poświadczenie rzekomego zniszczenia zużytego sprzętu telefonicznego, w postaci telefonów komórkowych, stanowiących własność (...) Oddziału Straży Granicznej. Sąd odwoławczy nie zakwestionował stanowiska Sądu I instancji, że poświadczone w protokołach likwidacji sprzętu okoliczności posiadają walor – znaczenia prawnego. Nie uwzględnił też, że przedmiotowe dokumenty miały potwierdzać fakt zniszczenia zużytego sprzętu telefonicznego, w postaci zindywidualizowanych i wyraźnie wskazanych telefonów komórkowych stanowiących własność (...) Oddziału Straży Granicznej i stanowić normatywną podstawę wyłączenia tego sprzętu z ewidencji tej jednostki państwowej. Zatem Sąd odwoławczy nie rozważył w sposób obiektywny, w oparciu o okoliczności tej sprawy, faktycznej doniosłości prawnej poświadczenia nieprawdy dokonanej przez oskarżonych.

W dalszej kolejności przyznać należało, że Sąd odwoławczy praktycznie pominął w swoich rozważaniach fakt, że umarżając postępowanie karne Sąd Rejonowy – w stosunku do D. B. A. S. oraz T. O. , jako funkcjonariuszy publicznych – przyjął kumulatywną kwalifikację czynu (art. 11 § 2 k.k.) i uznał, że swoim zachowaniem zrealizowali oni również znamiona występkę z art. 231 § 1 k.k., a więc przepisu pozostającego w zbiegu z art. 271 § 1 k.k. Także i w tym zakresie rozstrzygnięcie instancji *ad quem* o uniewinnieniu wyżej wymienionych nie zostało poprzedzone zakwestionowaniem ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy, że podejrzani spełniali podmiotowe kryteria funkcjonariuszy publicznych będących członkami komisji likwidacyjnej, powołanej i funkcjonującej w ramach ówczesnie obowiązującego prawa – § 42 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 maja 2010 r. w sprawie sposobu i trybu gospodarowania składnikami rzeczowymi majątku ruchomego, w który wyposażone są jednostki budżetowe (Dz. U. Nr 114, poz. 761 z późn. zm.), które przewidywało obowiązek sporządzenia przez komisję likwidacyjną protokołu zniszczenia i określało zakres informacji, które w protokole tym winny zostać ujęte (§ 42 ust. 5).

Sąd II instancji nie rozważył i nie zakwestionował także działania oskarżonych na szkodę interesu publicznego.

Wnioskowanie tego Sądu, że skoro podejrzani nie zrealizowali znamion art. 271 § 1 k.k., to tym samym odpadła również podstawa ich odpowiedzialności za przestępstwo nadużycia uprawnień, w świetle wskazanej wcześniej nietrafności poglądu o braku realizacji znamion czynu z art. 271 § 1 k.k. – również musiało zostać zakwestionowane.

Powyższe rozważania potwierdzają rażące naruszenie przez Sąd odwoławczy przepisów prawa procesowego wskazanych przez oskarżyciela publicznego. Przedmiotowe uchybienia miały przy tym oczywisty, istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku, skoro doprowadziły do uniewinnienia osób, w stosunku do których Sąd pierwszej instancji warunkowo umorzył postępowanie karne, przyjmując że doszło do wyczerpania znamion wszystkich zarzucanych im czynów. Potwierdzenie zaktualizowania się obu przesłanek wymienionych w art. 523 § 1 zdanie pierwsze k.p.k. musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd odwoławczy uwzględni wyżej przedstawione argumenty i wskazania prawne.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.